

HAZAI NÉMET ÉS SZERB KÖLTŐK VERSEI

ALFRED KITTNER

HAZATÉRÉS

Csak az igaz nagyság érlel,
Csak a mélység tükröz vissza,
Legyen az könyv hét pecséttel,
Legyen a magasság sólyma.

Ahol oly sok halott hallgat,
Ki túlélte poklok mélyét,
A sírhoz borzongva ballag,
Mormolva gyászolja népét.

Kemény vagy, ki voltál szelíd.
Mondd, hogyan is volt még kedved,
Hordozva szenvedéseid,
A napokba illeszkedned?

Tüzes tapló volt a tested,
Szerteporló hamuvá vált.
Csodája a szeretetnek
Mégis túlélte halálát.

Csak a mélység tükröz vissza,
Csak az igaz nagyság érlel,
Legyen a magasság sólyma,
Legyen az könyv hét pecséttel.

1944. május

ILSE HEHN

FÖLVETTEM KIRÁLYI RUHÁM
hét hegyen átrepültem
hét várban kutakodtam
a végső völgyben csupasz voltam

daloltam királyi dalom
hét hegyen átrepültem
hét várban kutakodtam
a végső völgyben néma voltam

és fogtam a ruhám
és fogtam a dalom
elástam mindent
hét hegy aljában

**hét vár aljában
s megérkeztem valahova**

AZ ÓRÁM KICSI ÉS KEREK
az idő belé alig-alig mehet
az időm finoman nagyon finoman pereg
bepiszkolt ruhám helyett másikat hol veszek

GYAKRAN ELFELEJTEM A MOSOLYT
föltenni arcomra
megyek az utcán
és nem ismer meg senki
gyakran elfelejtem a mosolyt
levenni arcomról
megyek az utcán
s mindenki azt hiszi
ismer engem

JANCSIK PÁL fordításai

ROLF FRIEDER MARMONT

GÜNTHER EICH EMLÉKÉRE

Azt mondtad: kavics,
és elporladt.
Azt mondtad: csalogány,
és átrepült a varjak táborába.
Azt mondtad: rózsá,
és elhullatta szirmait.
Azt mondtad: testvér —
és téged célzott meg a kése.

Szerény műfordító,
mást gondoltál magadban.

1973

BARCASÁGI PARASZTHÁZ

Szeretet, hűség, becsület:
vakolattá meredt szavak,
kapuívokról töredeznék.